

Земята ни - храм на българския дух

(Есе)

Ние сме един от малкото народи, които са успели да се задържат в родната си земя в продължение на хиляди години. Това е признак на желязна воля и необикновена сила на духа. Слабите побягват и изчезват, но не и дедите ни. Те не са се оставили да бъдат сломени. Неслучайно Юстиниан Велики казва за траките, че свръхестественото мъжество и храбростта са присъщи само на тях, понеже ги имат по рождение. Добротата и щедростта при нас не са просто продукт на възпитанието, а нещо естествено, запечатана в гените информация. Сякаш доброто е намерило своя пръв дом в душата на българина, сякаш божията благословия е достигнала първо нас. Това е така, в северните траки - абиите, Омир вижда най-праведния народ. Векове по-късно Херодот среща нещо уникално в гетите. Те са определени от бащата на историята като най-храбрите, но същевременно и най-миролюбивите. Страбон се възхищава от духовната извисеност на мизите, които по-късни автори ще нарекат с името българи. Много кръв е пролята, много песни са изпети, много стихове са редени и времето за всичко пише, а народът ни помни. Горди българи сме не заради военните ни успехи, а заради това, че сме били силна страна без колонии и без да сме имали роби... Ние сме печелили войни и разгромявали противниците си не защото сме велики воини, не защото сме агресори от по-висш ранг, а защото всичките ни войни са били освободителни. Воювали сме не за да завладяваме и колонизираме други народи, не заради пазари, петрол, а за да се защитаваме от заплахи за националната ни идентичност. За 60 години България успява да води пет войни. Не всички завършват с победи, но пленено на бойните полета българско знаме няма. С което не може да се похвали нито една друга армия в света. Граници са се менили, войни са се водили, жертви са падали и всичко това за България. Повече от 1300 години България е част от картата на света. Затова е важно да помним делото на светогорския монах Паисий-Будител. Паисий Хилендарски написва през 1762 г. „История славянобългарска”. В нея той изразява безграничната си обич към българския род и отечество и поставя началото на националното пробуждане. То отключва стремежа на българина за преминаване от епохата на робството към епохата на свободния човек. Благодарение на монасите, които през годините на робство запазват книгите, в които пише за българската история, отецът написва малката си ръкописна книга. С нея той разпалва искрата в сърцето на народа и желание за свобода.

Трябва да помним Левски - дарен с обсега на голямото мислене на държавник, на бунтовник. За своето дело Левски взема кръв от народа, плът от Христа и воля за живот от идеята за свободата. И духом, и физически прилага Учението на Христос, а жертвата си дава не само като подражание, а и като самосъзнание. Левски носи една от най-големите мирови идеи – идеята, че религията на роба е свободата! Днес има над 300 млн. жители по света, които пишат на кирилица. Има над 50 народа от 12 държави, в които тя е официална азбука. Малко са народите, които празнуват светци, които са създали азбука. Малко са народите, които имат ден на писмеността и културата, който е официален празник. За мен това е доказателство за мисията на българския народ към миналото и към бъдещето. Световната наука отдавна е доказала, че старобългарският език през IX-XI в. е бил книжовен език не само у нас, но и в Чехия, южна Полша, Моравия, Словакия, Сърбия, Русия, Румъния, Молдова. Книгите, написани на български език, са заливали цяла Източна Европа. Езикът ни е бил утвърден като свещен, наравно с гръцкия и латинския, той става третият книжовен език за Европа и играе ролята на латински за Източна Европа.

Редом с Паисий, Левски стоят - хан Аспарух – Основател, княз Борис – Покръстител, цар Симеон – Просветител, св. Климент Охридски – Азбучник, Св. Йоан Рилски – Покровител, княз Александър Батенберг – Съединител ... и много други достойни българи.

Аз като ломчанка съм убедена, че има и много достойни мои съграждани, чието дело също трябва да помним - като Дядо Цеко войводата, участвал в Кримската война, редом до русите. Лично руският император Николай I го награждава със сребърна сабя, а адмирал Нахимов му окачва златен Георгиевски кръст. В 1862-1867 г. Дядо Цеко се включва в I и II българска легия рамо до рамо с Левски, Раковски и Караджата. Щастлива е историята на онзи народ, който може да изведе на националния си олтар личности на признание и дела за показ. Защото личността е свещена и тя осветява институцията, държавата, народа, нацията. България е държава с героично минало и с неспокойно настояще. Ако всеки от нас полага усилия, труди се, живее и се бори с достойнство, ако прогледне за българския непобедим дух не само в историята, но и в настоящите талантливи и всеотдайни сънародници, може би ще градим обединени заедно една модерна България.

Изготвил: Анна Станинска - XI а клас

Профилирана гимназия „Найден Геров“